A°. 1837. N°. 59.

ZONDAG DEN 23sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij

BURGERLIJKE-STAND.

PARAMARIBO, *den 20 Julij 1837.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: ARON JACOB POLAK, *jongman*, en HANNA EMANUELS, *jonge dochter*, beide van de Hoogduitsche Israëlitiche Gemeente, alhier geboren en woonachtig.

En

FRANS HEINRICH BRINKMEIJER, *jongman*, van de Protestantsche Godsdienst, geboren te *Arnolsen*, Sergeant bij het Bataillon Jagers No. 27 alhier, en ADRIANA MARIA VAN DIJK, *jonge dochter*, mede van de Protestantsche Godsdienst geboren op *Zee* af en aan *Texel*, en alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den dezer, de Nd. Am. Brik *Franklin*, Kapt. P. Hitschcock, van Wilmington, hebbende 52 dagen reis.

Den 20sten, het Nederlandsch Schip *Edams Welvaren* Kapt. J. Meijer, van Amsterdam, laatst van New-York, hebbende 34 dagen reis.

IN HELVOETSLUIS GEARRIVEERD:

Den 19den Mei het Schip *Amphitrite*, Kapt. H. Krul; — van hier.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met 30 Mei 1837.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 13 *Mei*. Extract uit eenen Brief van de Kaap de Goede Hoop, dd. 5 Februarij 1837.

»Wat in de laatste tijden gebeurd is, bevestigt hetgeen ik vóór twee jaren schreef, dat de Engelschen verliezen zouden *verwerven*. Toen de tijdingen van den oorlog er der wapenfeiten van den Gouverneur en van den Kolonel Smith aan het Engelsche gouvernement en aan het publiek ter oore kwamen, heeft het philantropismus, — dat van de philantropie bijna op gelijke wijze verschilt als het philosophismus zich van de philosophie onderscheidt, — luide kreeten aan, en barstte in, voor philantropen weinig voegzame, bewoordingen uit tegen de ongehoorde wreedheid der Engelschen en der kolonisten, die eene gansche natie van haren geboortegrond hadden verdreven; eene natie, zeide zij, die niet slechts hun nimmer iets had te leed gedaan, maar die integendeel steeds, met ongeloofelijk geduld, van wege de grensbewoners mishandelingen hadden geleden. Het Engelsche gouvernement, dat van minister van koloniën verandert, zoo als men van schoenen of laarzen verwisselt, kan niet dan stuksgewijze onderrigt worden van hetgeen in de kolonie plaats grijpt. Een parlements-kommittee heeft, wel is waar, getuigen gehoord, maar de meesten van deszelfs leden behoorden tot de partij van het *philantropismus*; de befaamde Dr. Philip had er deel in, en dit is alles gezegd. De ontknooping van dit drama kon niet twijfelachtig zijn. Lord Glenelg, minister van koloniën, zond aan onzen gouverneur een depêche, waarin hij aan den, onder de wapenen vergrijsden, krijger, wien Lord Wellington in deze woorden heeft beschreven: »Sir Benjamin D'Urban is een man *met hoofd en hart*;" — zijn ministerieel ongenoegen te kennen gaf. Men vond goed uit het oostelijk gedeelte der kolonie eenen luitenant-gouverneur te benoemen, die met den minister van koloniën regtstreeks konde corresponderen. Deze nieuwe ambtenaar heeft sedert bevel bekomen om aan de Kaffers de geheele uitgestrektheid van het nieuwlings veroverde land terug te geven. Door eene andere, niet minder wonderbare, werking van het philantropismus, heeft men geenerlei schadevergoeding gegeven aan de ongelukkige kolonisten, die door den gewapenden inval te gronde gerigt zijn, die hun vee ontvoerd, hunne huizen boven hun hoofd afgebrand, hunne vrouwen en kinderen voor hunne oogen vermoord hebben gezien! Laatstgemelde maatregel, de teruggave van het veroverde land aan den vijand, heeft het werk bekroond. De grensbewoners, tot het uiterste gebragt, namen het besluit om niet langer te vertrouwen op een gouvernement, hetwelk niet slechts hun geene hoegenaamde bescherming verleende, maar op allerlei wijze hen kwelde, en, tot belooning hunner gedurende den krijg bewezene diensten, op nieuw hen er aan blootstelde, door de barbaren overloopen te worden. Deze grensbewoners hebben spoedig hunne partij gekozen. Sedert eenige weken heeft eene volksverhuizing aanvang genomen, welke het geheele oostelijke gedeelte der kolonie met ontvolking bedreigt. Ik heb dezer dagen eenen land-eigenaar gesproken, die de grenzen had bezocht, en die mij verzekerde, eenen trein van 140, naar 's lands wijze met ossen bespannen, wagens te hebben gezien. Het waren landlieden die met hun gezin en met hunne kudden naar elders verhuisden. Als de Scythen der oude wereld, voeren zij hunne geheele huishouding, hunne gansche bezitting met zich. Onder deze kudden telde men er van 15 a 20 duizend schapen en naar advenant runderen. Die zelfde eigenaar verklaarde, dat men zonder overdrijving, het getal der landverhuizers op 2500 kon begrooten, en dat er alle reden bestond om te gelooven, dat eerlang dit getal tot het dubbel zoude aangroeijen. Zij gaan, zegt men, op verscheiden dagreizen voorbij *Port-natal* zich neêrzetten, alwaar zij zich tot eene republiek zullen vestigen, met eenen president als hoofd van den staat. Dit wint men er bij, als men zijne onderdanen aan het geschreeuw eener fanatieke partij opoffert.

Den 22sten. Berigten uit Curaçao, ontvangen met de aankomst van *de Maria Jacoba*, deelen eenig goeds van dat eiland mede: De oogst was, hoewel niet overvloedig, echter beter uitgevallen dan het vorige jaar. Men tracht, om zoo veel mogelijk den kwijnenden handel te vergoeden, nieuwe voorwerpen van industrie in te voeren: zoo worden nabij de haven zoutpannen aangelegd, om het moeijelijk vervoer uit de binnen-baaijen te vermijden. Men verwacht binnen korten tijd Merinos schapen van Kadix, waarover zich de Planters bij voorraad zeer verheugen, dewijl dit het Schapenras veredelen zal. Ook hoopt men, dat de proeven met de Conchenielje zullen gelukken, waardoor een belangrijk voordeel zou aangebragt worden. Op het naburige eiland Bonaire zijn plantsoenen aangelegd van zulke gewassen, die tot de warme luchtstreek behooren en voor derzelver groei niet veel regen behoeven, als de katoen, de Palma Christie en de Aloë. Zoowel op het genoemde eiland als op Klein-Curaçao worden, door vrijwillige bijdragen der ingezetenen en van de officieren der Zee- en Landmagt, steenen torens opgerigt tot baken voor de zeevarenden, eene inrigting, welke in tijden van welvaart verzuimd is, en echter hoogstnoodzakelijk was ter voorkoming van schipbreuken, welke menigmaal op genoemde eilanden plaats hebben.

BELGIE.

Wij vernemen dat heden morgen eene hevige botsing heeft plaats gehad aan het Vlaamsche Hoofd tusschen eenige uit Holland gekomene werklieden om aan de dijken te arbeiden, en een aantal Belgische arbeiders. Deze laatsten schijnen de aanvallers geweest te zijn en het voorwendsel van hunnen aanval was, dat de Hollandsche werklieden tot al te lagen prijs werkten. De worsteling moet zeer bloedig geweest zijn, en aan beide zijden telt men onderscheidene gekwetsten. De Hollanders, in kleiner getal dan hunne tegenpartij zijnde, moesten het veld ruimen; zij zijn langs de dijken naar hunne grenzen terug gekeerd. Het komt ons voor dat, daar het gouvernement noodig geoordeeld heeft Hollanders tot het aanleggen der dijken te gebruiken, het ook had behooren te denken aan de middelen om hen te beschermen tegen den naijver, dien zulks noodwendig onder de Belgische arbeiders moest te weeg brengen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 17 *Mei*. De Torybladen kennen nu als het ware geene palen in hunne juichtoonen, en uiten luide de stoutste verwachtingen voor hunne zaak. Zij schrijven voorts het tegenwoordige bewind de vreemdste ontwerpen toe, kennelijk om het meer en meer in het oog der menigte te verdonkeren. Zoo wil een dezer bladen, dat Lord Palmerston een' oorlog met de Vereenigde Staten, ter zake van Texas, beoogt. Een der ministeriele bladen spreekt dit en meerdere geruchten stellig tegen. Overigens wordt over en weder, ter zake van Ierland, de godsdienst in het spel gebragt op eene wijze, die tegen alle begrip van gematigdheid en verdraagzaamheid aandruischt. Aan den kant der Tories dreigt men meer en meer met de intrekking van de bekende emancipatie-acte der Katholijken; aan de zijde der Whigs voorspelt men, in dat geval, de afscheuring van Ierland.

Den 20sten. Luidens berigten uit Philadelphia van 24 April, is de onderneming tegen Texas in Mexiko opgegeven. De geheele zaak der opgestane provincie boezemde aldaar weinig belang meer in. Het zoogenaamde, daartegen afgezonden leger had zoo veel onwil en bandeloosheid aan den dag gelegd, dat men hetzelve niet meer in het vijandige gewest durfde te laten trekken. Daarenboven heerschte er inwendig in Mexiko zoo veel verwarring en regeringloosheid, dat de krijgsmagt aldaar naauwelijks voldoende was om eene beweging des volks te verhoeden. De persoonlijke veiligheid der vreemdelingen liep, in de hoofdstad zelfs, groot gevaar, uit hoofde van de *lazzaroni*, die bij duizenden de straten doorkruisten, en slechts op roof en moord uit waren. Zij tasten zonder onderscheid allen landaard aan, en de regering heeft van de vreemdelingen 2000 dollars per dag geeischt voor de troepen, tot derzelver bescherming bestemd. Een Jezuit, Alaman geheeten, en Bustamente betwisten elkander het gezag, en de troepen dreigen gestadig op te staan. Santa Anna hield zich steeds achteraf, en bevond zich op zijn landgoed, de gelegenheid afwachtende om in het troebel water te visschen; iets hetgeen hem misschien eerder dan voor het welzijn des lands te hopen was, gelukken zal. In de Vereenigde

Staten schreven onbevooroordeelden de tegenwoordige verwarring in Mexiko grootelijks aan de in het geheim door Santa Anna gestrooide zaden van tweedragt toe.

— In de stad Memphis (in den staat Tenessee) is de Lynch-Wet wederom dezer dagen door het volk op eene vreesselijke wijze voltrokken geworden. Zekere vrouw was door een doldriftig wijf uit het volk vervolgd, en genoodzaakt geworden, in een winkelhuis te vlugten, om zich aan de mishandelingen der virago te onttrekken. De vrouw had haar verweten eene haar ontloopen slavin in hare woning verborgen te hebben. Zulk eene aantijging scheen aan het volk eene geschikte zaak te zijn, om de langzame vormen der gewone regtsbedeeling voorbij te gaan. Des avonds toog eene bende van »*achtbare gentlemen*", zoo als de courant van Memphis zich uitdrukt, voor het huis der strafbare vrouw, en slechtte hetzelve tot aan den grond. Gedurende den aanval viel uit het huis een geweerschot, hetwelk eenen der vernielers wondde. Hierop besloot het volk eenparig, de personen, die zich in het huis bevonden, in eene boot zonder zeil of roer, aan den snelstroomenden Missisipi ten prooi te geven. Dit besluit werd terstond volvoerd.

FRANKRIJK.

PARIJS, 22 *Mei*. In den *Bon Sens* leest men: Hoe zal de Prins op den dag van zijn huwelijk gekleed zijn? Deze gewigtige kwestie is reeds in verscheiden raadsvergaderingen der groote Hofmutsen en der Camarilla's gedebatteerd geworden. Niets is nog beslist. De militairen verlangen de voorkeur, en begeeren dat de Hertog als Luitenant-Generaal zal gekostumeerd zijn.

Maar in deze uniform is de Prins vermengd met de menigte der notabiliteiten van dezen rang, en geëklipseerd op alle roknaden zelfs door de gallons en borduursels der Maarschalken. De geschiedkundige mannen vermeenen, dat het zoo niet gaan kan, en dat *een zoon van Frankrijk* niet trouwen mag als een Tartaarsche Khan, gereed om te paard te stijgen, en aan de spits zijner kozakken het veld af te rijden. Men heeft dus goedgevonden om de gebruiken en kostumen van den ouden tijd te raadplegen, en er is besloten, dat de prins gekleed zal zijn in een frakje van wit damast, met goud borduursel; pantalon derzelfde stoffe, vest van Brusselsche kant op een tissu van witte zijde, schoenen à la béarnoise, en witte tocque met kleine neêrgeslagen randen, veren *in de kleuren van het geslacht van Orleans* (*tricolore*). De koninklijke familie zal in groot hofkostuum verschijnen. Wat den Koning betreft, deze zal een kleed dragen, waarvan men zich eene groote uitwerking belooft, en die eene nieuwe hof-kostumenwet voor de vreemdelingen en de particulieren zal beginnen, die toegelaten zullen worden om hem hunne hulde te bieden. Het is beslist, dat wij met opzigt tot de representatie in den stijl van Lodewijk XIV zullen zijn. Wat zal er nu van de zwarte frakken, van de uniformen der nationale garde worden?

DUITSCHLAND.

Het dagblad van Genua bevat eenige merkwaardige bijzonderheden over de aardbeving van 11 April. Op onderscheidene plaatsen hebben vreeselijke ongelukken plaats gehad. Te Pivizzano was de grootste helft der bevolking in de hoofdkerk vergaderd, om eenen missionair te hooren prediken, toen men plotseling eenen vrij sterken schok ontwaarde. Alle aanwezigen hieven een geweldig geschreeuw aan, en spoedig heerschte de grootste verwarring onder de vergadering; sommigen begaven zich op de vlugt, anderen werden omvergeworpen, de meesten weenden en kermden; het was een schouwspel van schrik en verwarring. De schade was intusschen niet groot; eenige schoorsteenen, voorgevels en daken zakten in; onderscheidene huizen bekwamen spleten, doch geen enkel inwoner werd gekwetst. Te Ugliano had de aardbeving de vreeselijkste gevolgen; de schokken waren zoo sterk, dat men de sneeuw, die op den hoogen top van den Pizzo opgehoopt was, zag wegvliegen, terwijl rotsbrokken met geweld den berg afrolden. Al de huizen van het dorp stortten eensklaps in. Van de 103, welke men er telde, bleven er slechts twee staan, en deze dan nog zoo beschadigd, dat het gevaarlijk was dezelve te bewonen. Van alle overige ziet men nog slechts de puinhoopen. Gelukkiglijk waren de dorpelingen juist toen aan den arbeid buiten het dorp. Achttien hunner waren slechts te huis gebleven; van dezen kwamen acht om; de overigen werden zwaar gewond van onder het puin voor den dag gehaald. Een ongelukkige kwam juist met eenen bos stroo op de schouders, naar zijne hut terug, toen een sterke schok hem op den grond nederwierp; hij hief zijne oogen omhoog zag zijne beide dochters, die hem voor de laatste maal toeriepen, en daarna onder het puin begraven werden. Men verhaalt eene menigte van even beklagenswaardige gebeurtenissen. Van 6 ure des avonds tot den volgenden morgen telde men 32 schokken. Op den berg Ugliano ziet men allerwegen kloven en aardstortingen. De brand die in de ingestorte huizen uitbrak, zoude dezelve geheel vernield hebben, indien de sneeuw en regen denzelven niet hadden gebluscht. De ingezetenen, door hun ongeluk bedwelmd, dachten er niet eens aan om hunne geringe have onder het puin op te zoeken. Te Orcigliano zijn 24 huizen ingestort; ook te Menucciano, te Casole, te Nigano, te Vignetta, te Poguano en in verscheidene anderen plaatsen telt men vele omvergeworpene gebouwen, verscheidene gewonden en eenige dooden.

— Onder dagteekening van 21 Mei wordt uit Berlijn het volgende gemeld:

Het is opmerkelijk dat te Schwerin geene afkondiging hongenaamd is geschied, wegens de echtvereeniging van eene Mecklenburgsche prinses met den zoon van een der eerste Europesche vorsten, alsook dat vertrek van de vorstelijke bruid met hare moeder tot heden door geen enkel Mecklenburgsch nieuwsblad is vermeld. Men verhaalt dat de neef der Prinses, de Hertog Karel van Mecklenburg-Strelits, in eene zelfgestelde memorie aan slechts weinige hooge kringen de redenen heeft ontwikkeld, die hem en bijna de geheele vorstelijk Mecklenburgsche familie bewogen hebben om zich tegen het overigens eervolle huwelijk te verklaren, dat daarenboven door onzen koning werd ondersteund. Om deze bedenkingen gelooft men dan ook dat de groothertogin-weduwe nimmer naar Mecklenburg zal wederkeeren.

ADVERTISSEMENTEN.

(17638) De ondergeteekenden zullen op Dingsdag den 25sten dezer, des voormiddags ten *acht* uren, ter vestibule van het Geregtshof alhier, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit het Geregtshof dezer Kolonie, tot de zaken van Sequestratie, publiek verhuren:

Diverse *SLAVEN*; aankomende den Houtgrond *Quapibo*, volgens condities berustende ter *visie* van een ieder, ter Griffie van voormeld Geregtshof alhier.

De respective huurders worden verzocht, de door hun gehuurde Slaven op den 23sten dezer, bij den eersten ondergeteekenden te bezorgen.

Paramaribo den 20 Julij 1837.

M. J. ROBLES qq.
Hs. KLINT,
Sequester c. s.

(26352) Op den dertienden Mei ll. overleed te *Hage* bij *Norden* in Oostvriesland mijn waarde Vader, de WelEdele Gestrenge Heer LEFFERT THELEN HAIJUNGA, in den hoogen ouderdom van *negen en tachtig* jaren.

Paramaribo den 22 Julij 1837.

MR. H. R. HAIJUNGA.

(26357) Over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, zullen de ondergeteekenden, ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, publiekelijk verkoopen: de *GROND* en *GEBOUWEN* van de Plantaadje *Vlugt en Trouw* met eenige *SLAVEN*, enz.

De veil-conditie en bewijzen van eigendom zullen in tijds bij gemelde Vendumeester ter *visie* liggen.

Paramaribo den 22 Julij 1837.

A. VAN MEERTEN qq.
JAN DE JAGER Ez. qq.

(24772) Alle de genen welke eenige vorderingen ten laste den Boedel wijlen Mejufvr. JOHANNA HENRIETTE REEBERG, mogten hebben, gelieven daarvan ten spoedigsten opgave te doen, bij den ondergeteekende, om na accoord bevinding betaling te erlangen.

Paramaribo den 20 Julij 1837.

J. C. HARTMAN qq.

(26359) De ondergeteekende heeft per Kapitein BROUWER en Kapiten TöPPER ontvangen, en biedt voor civile prijzen te koop aan:

Een assortiment fijne effe en geborduurde Neteldoeken, Cambriks, Indiennes Calico's, Schotsche en garen Batist, Piqué, Satinet, Tafelkleeden, O. I. Foulards Doeken, zwarte Crep, Haarlemmer Gingans, Bonten, Boekjes, Osnabrugs Linnen, Estopilles, Platilles, fijn Lakensche Rokken, Broeken en Vesten, gevoerd Waschdoek, Hangmatten, Handschoenen en Koussen, fijne Brieftassen, Visschersgaren en Scheerlijn, Vischhoeken, Kruidhoorns en Hagelzakken, Eau de Cologne, Sporen, Brillen, Parasols.

Esquise Rhijnwijn van het jaar 1834; als: Steinberger, Nierensteiner, Hochheimer, Forster en Liebfraumilch.

Kantoorbehoeftens en vele andere Goederen meer.

Paramaribo den 22 Julij 1837.

C. A. RICHTER.

WM. MEIJER

(26361) Heeft ontvangen per Kapt. J. C. TöPPER:

Nieuwe Mei Boter en Kazen, Roode Wijn in oxhoofden en kisten, Madera en Rhijnwijn in dito, Jenever, Brandewijn en Cognac dito, dubb. Likeuren, Broodsuiker, Thee; Specerijen, Sla- Patent- en Lijn Olie, Witlood, Eng. Bruin gemalen Krijt en Verfwaren, Spijkers en Strijkijzers, Heeren- Dames- en Kinderen Schoenen, Hoeden, Koussen en Sokken, zwarte Krep dito, Engelsche Linnen en dito Tule, extra fijne 1/4 witte Tule, geborduurde Tule, Neteldoeken, Voiles en Doeken, Shirtings, Platilles, Linnen, kamer- effe- en gestreepte Neteldoeken, Schotsche Batist, Cambriks, Zwitsersche Calico's, Meubel- en Vrieschbonten, Eau de Cologne, Snuif, Sigaren, en Kerkboeken, enz. enz.

A. J. POSNANKI

(26360) Heeft ontvangen per Kapitein J. C. TöPPER, een geheel nieuw assortiment Schoenen en Laarzen, kasseere Provisien, Zuurkool, Boter, Saucijsjes en Worst in pekel; echt Bordeaux Wijn in oxhoofden en in kisten, fijne Rijnwijnen in kistjes van 12 flesschen, als: Geissenheimer, Nierensteiner en Johannesberger, Wijnazijn in pullen, fijne garen Pool- en Vriesch Bont, blaauw Salempoeres, zwarte Merinos Calico, Cambricqs, Shirtings, groene en grijze Tafelkleeden, fijne Linnens, stellen echte Damaste Tafel Garnituren, Ledikants Knoppen, Gordijn Armen en andere Koperwaren, geelhegte Houwers, hals Coliers en Oorringen, Casinet broeken goed, breede grijze Broekenstof, Lakensche Rokken, Jassen, Buisjes en Vesten, Bokken Messen, IJvore en compositie hegte balanceer Messen, dito dito Voorsnijders, Mans- Vrouwen- en Meisjes Koussen, ordinaire Tafelgoed; Nabal Streep, gebronde staande en wand Lampen, Strijkijzers, water- wijn- en Bierglazen in soorten, Pomades, Huiles Antiques, Reukzeep, Dames Werkkistjes, Mans en Jongens filte Hoeden, en diverse Goederen meer.

In voorraad:

Genever in dubbelde en in enkelde kelders, Madera Wijn en nog vele andere soorten fijne Roode Wijnen, extra Fransche Likeuren; alles tot *civile* prijzen.

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.